

Фиона Бартън

ЗАПРОДЪ ЗРЕНИЯТ

Ами ако се окаже някой, когото познаваш?

YEARS
10enthusiast

Фиона Бартън

ЗАПОРНИКЪТ

Превод от английски
Маргарита Терзиева

YEARS **10**enthusiast

София, 2020

Fiona Barton
The Suspect

Copyright © 2019 by Fiona Barton
All rights reserved

Фиона Бартън
Заподозреният

© Маргарита Терзиева, превод, 2020
© Яна Аргиропулос, дизайн на корица, 2020
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД, 2020

ISBN 978-619-164-352-3

На Беатрис, Артър, Джемима, Олив и Изабел

Не позволявайте на истината да застане
на пътя на една добра история.

Анонимен източник

ПЪРВА ЧАСТ

РАБОТАТА

1

27 юли 2014 година
Репортерката

Три през нощта е. Резкият звън на телефона до леглото разкъсва обвинката на съня ни. Протягам ръка, за да го спра.

– Ало? – казвам шепнешком в слушалката.

Отговаря ми статичен шум. Притискам по-силно слушалката до ухото си.

– Кой се обажда?

Стив се завърта към мен и ме поглежда, но не казва нищо. Статичният шум заглъхва и аз чувам глас, който търси моя.

– Ало... ало...

Сядам напълно разсънена и включвам лампата. Стив изпъшква и разтърква очи.

– Кейт? Какво става? – пита той.

– Ало. Кой се обажда? – повтарям, но всъщност знам. – Джейк?

– Мамо – изрича гласът и гумата е някак си изкривена от голямата дистанция... „или от алкохола“, казвам си с горчивина. – Съжалявам, че пропуснах рождения ти ден...

Линията отново започва да шуми и след миг връзката прекъсва.

Поглеждам Стив.

– Той ли беше? – пита ме и аз кимам.

– Съжалява, че е пропуснал рождения ти ден...

Джейк се обажда за пръв път от седем месеца.

Изпрати три имейла, но от самото начало ни каза, че няма да се обажда по телефона. Искал да се освободи от стреса, който биха му причинили непрестанните телефонни разговори. Щял да намери начин да поддържаме връзка.

Последния път се обади сутринта на Коледа. Надявахме се да си дойде у дома, да хрупа крекери около масата и да приготви своето вино с плодове. Предложихме му, после го молихме с имейли и когато ни се стори, че поддава, дори му купихме билет за самолета. Но той не се върна, само проведе с нас десетминутен разговор. Стив вдигна телефона и докато той говореше, аз кръжах неспокойно около него. След това Джейк пуска да се чуе с по-малкия си брат Фреди и чак тогава с майка си.

Стисках телефона с две ръце, сякаш така можех да почувствам топлината му и ритъма на сърцето му. Опитвах се да не говоря, а да слушам. Той остана дистанциран в онази телефонна кабина не знам къде си и аз изведнъж се превърнах в инквизитор.

- Къде си сега, скъпи?
- Тук – засмя се той.
- Още ли си в Пукет?
- Да, да.
- Работиш ли?
- Да, разбира се. Работя това-онова.
- Как се справяш с парите?
- Справям се, мамо, не се тревожи за мен. Добре съм.
- Е, щом така се чувстваш щастлив... – чух се да казвам. Тъп начин да продължа разговора.
- Щастлив съм, мамо.

Когато затворих телефона, Фреди сложи в ръката ми чаша вино и ме целуна по бузата.

- Хайде, мамо, той е добре. Прекарва си чудесно, пече се на слънце, а ние киснем тук в гъжда.

Дълбоко в себе си знаех, че не е добре. Гласът му беше уморен. И онзи нервен смях... Не звучеше като моя Джейк.

2

15 август 2014 г., петък
Майката

Лесли презгледа отново входящата поща, в случай че е пропуснала нещо. Беше уверена, че не е, но ако не го направеше, повече не можеха да отлагат. Трябваше да действат. И двамата бяха съгласни. Малкълм стоеше зад нея и следеше всяко движение. Усещаше напрежението му.

– Има ли нещо? – попита той.

– Не.

– Тогава ще се обадя в полицията.

Лесли кимна. През целия им съвместен живот не се бе налагало да звънят в полицията. Полицията беше друг свят – светът, който виждаха по телевизията и във вестниците. Не техният. И когато Малкълм взе слушалката, тя почувства, че трепери. Искаше да го помоли да изчака. Още един ден. Да не започват сега. Да не вкарват всичко това в дома си.

– Мал! – извика тя и той я погледна, но вече набираше номера. До слуха ѝ достигнаха бръмченето на хладилника и моторът на преминаваща по улицата кола.

– Ало, искам да съобщя, че гъщеря ми изчезна – чу го да казва.

И с това животът им свърши.

– ...Една седмица. Не сме чували нищо за нея и за приятелката ѝ, с която замина, почти от седмица – каза той. – Резултатите от годишните ѝ изпити

пристигнаха вчера, но тя така и не се обади. Казва се Александра О'Конър... На деветнайсет. Рожденият ѝ ден беше през май.

Лесли си спомни тортата за рождения ден на гъщеря им. Като изключим червената коса, рисунката върху нея с нищо друго не напомняше на Ег Шилърн, когото Алекс харесваше. Но гъщеря им остана доволна.

Отново се вслуша в разговора. Мъжът ѝ се извиняваше:

– Съжалявам, мислех, че съм ви казал. Тя е в Тайланд, на екскурзия с приятелката си Роузи Шоу. В последния си есемес пише, че още са в Банкок.

Последваха двайсет минути, през които Малкълм обясняваше ситуацията, даваше подробности за себе си и за гъщеря си и изслушваше съветите отсреща. Когато свърши, разтърка очи и ги закри с ръце.

– Какво? Какво казаха? – попита Лесли. Паниката промени гласа ѝ и го повиши с няколко октави. – С кого говори? Казвай!

Съпругът ѝ вдигна глава и я погледна, сякаш за да се убеди, че тази истерична жена в кухнята им е неговата.

– Записаха всички подробности, скъпа. Нали ме чу? Говорих с някаква жена. Чакай, записах всичко. – Той се пресегна към масичката с телефона и взе едно листче от купа за бележки: – Ето, виж.

Лесли бутна бележката и тя се приземи бавно върху плочките.

– Остави това. Какво ти каза тази жена? Какво ще направят, за да открият Алекс и Роузи?

Малкълм се наведе, взе листчето и го върна върху масичката. На Лесли ѝ идеше да го ритне.

– Малкълм!

– Извинявай, скъпа, но ще имаме нужда от това – говореше бавно, сякаш стоеше пред престаряла роднина. – Каза ми, че ще предаде подробностите на

Интерпол, а ние да се обадем на британското посолство в Банкок. Това ми каза. Спомена, че се случвало често. Младежите пътуват по света и забравят да се обадят на родителите си. Не е минало много време, затова ни посъветва да запазим спокойствие.

– Значи, според нея всичко ще е наред? – погледна го Лесли, принуждавайки го да каже „не“ или „да“. „Нека всичко да бъде наред, моля те, нека да бъде наред...“

Малкълм поклати глава.

– Не е казала такова нещо, скъпа. Трябва да ѝ се обадем пак, ако Алекс се свърже с нас или ако... не се чуем с нея още една седмица.

– Но тя ще се обади, нали?

Малкълм я притегли към себе си.

– Разбира се, че ще се обади. Нали ще иска да научи резултатите от изпитите? Утре или най-късно вдругиден. Ще се появи ни лук яла, ни лук мирисала.

Лесли изтри сълзите си с хартиена салфетка и се опита да прояви ентусиазъм.

– Ще се обади на Джени – каза тя, доволна, че може да се заеме с нещо практично. – Обещах да ѝ звънна веднага щом се свържем с полицията. Вчера ми се стори, че идеята не ѝ допада.

– Мисля, че и тя не е на себе си. Роузи е единственото ѝ дете и Джени се грижи сама за нея.

Малкълм затрака по клавиатурата на компютъра.

– От полицията поискаха снимка. Казах, че ще им изпратя. После ще потърся телефона на посолството ни в Тайланд.

Лесли надникна иззад рамото му. Малкълм избра снимката, която Алекс им изпрати при пристигането си в Банкок. Двете с Роузи бяха в тук-тук количка, ухилени до уши, но всичко около тях беше замъглено.

– Поне знаем, че са заедно.

Лесли захлупи глава на кухненската маса и се разрида.

Банкок, ден първи
27 юли 2014, неделя

Алекс О'Конър

Неделя 5:00 сутринта

...Вече сме тук. Страхотно е. Приключението започва сега!

Пръстите ѝ танцуваха по клавишите на телефона, постваха селфи след селфи във Фейсбук, направени пред летище „Суварнабхуми“. На всички снимки се виждаха уморените имочи и глупавите им усмивки. Беше си представяла как прави тези снимки още в самолета, но не бе предвидила шума и горещината, които я обгърнаха в мига, в който вратите на терминала се отвориха. Те просто я смазаха физически. Знаеше, че ще е горещо, но не очакваше да е като в сауна. Лицето ѝ беше мокро от пот, кичури от косата ѝ залепваха по челото. Въздухът беше толкова гъст, че можеше да го усети с език.

Алекс остави внимателно раницата си на земята и сложи крак върху нея, за да я пази. Протегна ръце нагоре, усещайки първия полъх на свободата.

Мислеше за това пътешествие цяла година – докато се подготвяше за изпитите и редеше рафтовете в близкия магазин, за да събере пари, си фантазираше за местата, които щеше да посети, за хората, с които щеше да се запознае. Нямаше търпение да се гмурне в това приключение. Мечтаеше и за полета дотам – винаги се бе втурвала с вълнение към всичко ново и непознато. И когато двигателите на самолета заработиха, за да я поведат към първото ѝ пътуване по света, сърцето ѝ препусна радостно. Но усещането премина бързо. Трябваше да седи единайсет часа на средната седалка, опитвайки се да не докосва рамото на човека до нея, скрит под тънкото одеяло като труп.

Роузи изпи три чаши вино с противното обедно меню на авиолинията – „пиле или спагети?“ – и Алекс я предупреди, че ще се дехидратира. Но приятелката ѝ само извъртя очи и демонстративно започна флирт с мъжа от другата ѝ страна, после заспа, похърквайки леко. Алекс също се опита да поспи, започна да се върти на тясната седалка, за да намери удобна поза, зави се до носа с одеялото, оставяйки краката си открити, и нагласи колана на седалката така, че да не се впи-ва в корема ѝ. Накрая се отказа, остана в тъмното да гледа филми на малкия екран пред себе си, докато очите ѝ започнаха да смъдят.

Когато час преди кацането включиха светлините, тя се измъкна от мястото си и отиде до тоалетната. Погледна се в огледалото. Изглеждаше уморена. Очите ѝ бяха зачервени, а устните – отпуснати от липсата на сън. Прозя се и тръгна да излиза. Наложил се да се пребори с непознатата гръжка и докато отвори вратата, внезапно я обзе паника. Когато най-после излезе, отпред чакаше някакво момче. Тя се засмя на себе си.

– Истински кошмар е, докато отключиш.

Той ѝ се усмихна свенливо и ѝ направи път.

И ето че най-после беше тук, в Банкок. Вдигна раницата и я метна през рамо. Понесе се бавно напред, замаяна от внезапното движение. Чувстваше се скована и отнесена, струваше ѝ се, че краката ѝ не докосват земята.

Разни непознати ги питаха не искат ли да тръгнат с тях. Млади мъже с широки усмивки и нахални ръце.

– Имате ли нужда от такси?

– Знам една чудесна къща за гости.

– Искате ли да ви разведем из храмовете?

Предложенията валяха едно след друго и скоро слепоочията ѝ започнаха да пулсират. Беше пет сутрин-

та, тъмно, горещо и единственото ѝ желание беше да легне и да заспи.

„Хайде, Алекс, да вървим, каза си тя. А къде е Роузи?“

Приятелката ѝ бе изостанала, търсеше нещо срещу главоболие.

– Не биваше да пиеш онова вино в самолета. Сети ли се да си вземеш парацетамол? – попита Алекс и дръпна ципа на страничния джоб на раницата си.

– Не – отвърна ядосано Роузи и продължи напред.

Алекс се замоли всичко да бъде наред. Така или иначе, вече беше късно за съмнения. Те бяха тук. И всичко щеше да бъде прекрасно. Трябваше да бъде.

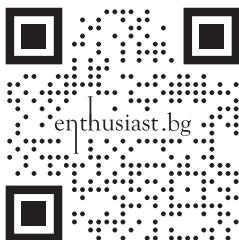
Фиона Бартън
ЗАПОДОЗРЕНИЯТ

Превод *Маргарита Терзиева*
Отговорен редактор *Илияна Бенова – Бени*
Редактор *Лиляна Карагьозова*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Дизайн на корица и предпечат *Яна Аргиропулос*

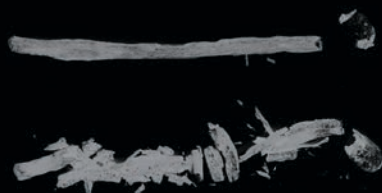
Английска. Първо издание.
Формат 60х90/16
Печатни коли 25,5
ISBN 978-619-164-352-3
Издава

София, ул. „Кракра“ №20
тел. 02/ 943 87 16
email: office@enthusiast.bg
Книгите на „Ентусиазм“ може да закупите от
www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

***Невероятно заплетен разказ...
Почитателите на Бартън ще бъдат щедро
възнаградени за чакането.***

Publishers Weekly

Когато две осемнайсетгодишни момичета изчезват по време на почивка в Тайланд между училището и колежа, семействата им се оказват в светлината на международните прожектори: отчаяни, обезумели от мъка и притеснение.

Журналистката Кейт Уотърс се старее винаги да отрази историята първа, да вземе ексклузивно интервю, да открие истината. И този случай не прави изключение. В течение на работата си тя не спира да мисли за собствения си син, който е напуснал дома преди две години, за да пътува. И всичко става лично.

Докато случаят с изчезналите момичета се разплита, една истина ще излезе наяве — че опасността понякога е по-близо, отколкото очакваш.

www.enthusiast.com

9

786191 643523

Цена: 20 лв.